

løb en ny Opfordring af Stabelen i »Nationaltidende« til den Del af Publikum, der ikke havde Lejlighed til at modtage Børnene i deres Hjem, om at betro »en Almuelærerinde« Penge, som hun vilde anvende saa godt, hun formaaede, og senere aflægge Regnskab for. Der kom en Del Penge ind paa »Nationaltidende«s Kontor med dette Formaal; de blev anvendt til at købe Middagsmad for i Frk. Zahles Husholdningsskole og paa et Dampkøkken og uddelt til Børnene. Det var en hel Fornøjelse hver Middag at følge en Flok af Gasvejens og Larslejlstrædes Friskolebørn ordnet parvis i lang Række hen til Frk. Zahles Vaskekælder, der i en Hast var omdannet til Spiserum. Men hidtil havde kun ovennævnte tvende Skoler, ved hvilke »en Almuelærerinde« var ansat, nydt godt af de indkomne Tilbud og Penge. Da stillede Grosserer Ph. W. Heymann 1000 Kr. til »en Almuelærerinde«s Raadighed, og nu var Øjeblikket kommet til at dele med alle Københavns Friskoler, hvilket ogsaa skete. Nogle Dage efter, i Begyndelsen af Marts, tilbød endvidere Grosserer Gamél Skoledirektøren 100 Kr. daglig Maaneden ud (ialt 2200 Kr.) at anvende til Bispisning af Friskolebørn i Lighed med den af »en Almuelærerinde« ordnede Bispisning. Som man vil se, var efterhaanden denne Sag vokset fra en ringe Begyndelse og kendt saavidt, at den turde gøre Regning paa at leve længere end denne ene Vinter, om det kunde lykkes at faa den ordnet paa en fornuftig Maade. Det gjaldt nu om at finde Mennesker, der kunde og vilde hjælpe til at fortsætte i den en Gang begyndte Retning, og hvem, der erindrer Grosserer Moresco fra hin Vinter, med hvor megen Interesse og Varme, han fulgte Friskolebørnenes Bispisning, støttede den med store og rundelige Bidrag, og altid udtalte som sin faste Overbevisning, at Sagen kunde og burde blive en Samfundssag, der vilde leve og vokse, vil forstaa, at netop han blev den første, til hvem »en Almuelærerinde« henvendte sig, da Foreningen til Friskolebørns Bispisning dannedes. De to gav hinanden Haanden paa, at hvad deres tilsammenlagte Vilje og Kræfter kunde udrette for at føre denne gode Sag igennem, det skulde blive gjort, saa vist som »I altid har fattige hos Eder« og saa vist som de haarde Gæster »Sult og Nød« lurar paa at holde deres Indtog i hvert eneste fattigt Arbejderhjem, hvor Beboerne leve fra Haanden i Munden, de haarde Gæster, der som oftest viger med Foraarets Komme, men ubønhørlig møder tæt i Vinterens Spor og hvis Optræden kan aflæses paa Thermometret. I milde Vintre, hvor Arbejdet kun delvis standses, spores deres Fremkomst mindre; men i Vintre som f. Eks. 1881 og nu i 1893 huserer de forfærdeligt, og ingen lider haardere end de fattiges Børn.

Alle de, der anmodedes derom, var villige til at indtræde